Yttrande från Europeiska ekonomiska och sociala kommittén om Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om vissa aspekter på avtal om tillhandahållande av digitalt innehåll

[COM(2015) 634 final – 2015/0287 (COD)]

och

Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om vissa aspekter på avtal om försäljning av varor på nätet och annan distansförsäljning av varor

[COM(2015) 635 final – 2015/0288 (COD)]

(2016/C 264/07)

Föredragande: Jorge PEGADO LIZ

Den 18 januari 2016 respektive den 21 januari 2016 beslutade rådet och Europaparlamentet att i enlighet med artikel 114 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt rådfråga Europeiska ekonomiska och sociala kommittén om

Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om vissa aspekter på avtal om tillhandahållande av digitalt innehåll

[COM(2015) 634 final – 2015/0287 (COD)]

och

Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om vissa aspekter på avtal om försäljning av varor på nätet och annan distansförsäljning av varor

[COM(2015) 635 final – 2015/0288 (COD)].

Facksektionen för inre marknaden, produktion och konsumtion, som svarat för kommitténs beredning av ärendet, antog sitt yttrande den 13 april 2016.

Vid sin 516:e plenarsession den 27 och 28 april 2016 (sammanträdet den 27 april) antog Europeiska ekonomiska och sociala kommittén följande yttrande med 146 röster för, 61 röster emot och 44 nedlagda röster.

1. **Slutsatser och rekommendationer**

1.1 EESK instämmer i att det nu är nödvändigt att reglera några av de frågor som behandlas i kommissionens meddelande (COM(2015) 633 final), i synnerhet de som presenteras i förslaget till direktivet om vissa aspekter på avtal om tillhandahållande av digitalt innehåll.

1.2 EESK anser dock att andra faktorer, som kommittén har identifierat, är mycket viktigare än regleringen av avtalsrättigheter i avtal om försäljning av materiell lös egendom på nätet. De är enligt kommitténs mening också mer avgörande och av högre prioritet för de mål som kommissionen föreslår för att skapa en digital inre marknad, och utgör större hinder för utvecklingen av gränsöverskridande handel.

1.3 När det gäller de aspekter som tas upp håller EESK emellertid inte med om den rättsliga grund som åberopas av kommissionen, och åberopar i stället artikel 169 i EUF-fördraget.

1.4 De åtgärder som antas ska i princip baseras på direktiven om minimiharmonisering, i enlighet med punkt 2 a och punkt 4 i ovannämnda artikel, som generellt sett har godkänts av EU:s lagstiftare.

1.5 Att reglera dessa frågor i två direktiv i stället för i ett enda instrument är enligt EESK:s uppfattning endast motiverat på grund av att det är brådskande och lägligt att reglera onlinehandeln med digitalt innehåll.

1.6 Kommittén anser inte heller att man tillräckligt väl motiverar varför man väljer alternativet maximal harmonisering i stället för andra alternativ, t.ex. standardavtal certifierade med ett gemenskapsmärke, eller en minimiharmonisering enligt artikel 169 i EUF-fördraget.

1.7 När det gäller de aspekter som för närvarande regleras separat i förslaget om avtal om försäljning av materiell lös egendom på nätet anser EESK emellertid att det vore lämpligare att reglera dem gemensamt i samband med översynen av direktiv 1999/44/EG, i vilket de behandlas i ett kapitel, inom ramen för Refit-åtgärderna avseende konsumentlagstiftning.

1.8 När det gäller förslaget om försäljning av materiell lös egendom på nätet har kommissionen inrättat två system och lägger därmed grunden för olika behandling av försäljning av varor online och offline, vilket är oacceptabelt.

1.9 I händelse av att kommissionens planer fastställs i sin nuvarande form formulerar EESK en rad förbättringar av artiklarna i förslagen med syftet att undvika en försämring av konsumenträttigheterna och effektivt säkerställa en hög skyddsnivå, i enlighet med EUF-fördraget.

1.10 Detta gäller särskilt reglerna för försäljning av digitalt innehåll, som kommittén anser vara prioriterade och beträffande vilka den av praktiska skäl godtar kommissionens förslag om maximal harmonisering.

1.11 Det är emellertid på detta område som det finns flest brister när det gäller prognoserna och regleringen. De är inte förenliga med en maximal harmonisering och skapar oöverstigliga svårigheter vid införlivandet i nationell lagstiftning och hindrar tillämpningen i medlemsstaterna. För att komma till rätta med dessa brister framförs en rad specifika förslag.

2. **Inledning: ett meddelande, två förslag till direktiv**

2.1 Med detta meddelande har kommissionen tagit det första steget i genomförandet av strategin för den digitala inre marknaden för Europa ([1]) och genomför en av de viktigaste åtgärderna i sitt arbetsprogram för 2015 ([2]). Förslaget syftar till att ”förbättra tillgången till digitala varor och tjänster för konsumenter och företag”, och består av följande två rättsakter:

a) Förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om vissa aspekter på avtal om tillhandahållande av digitalt innehåll.

b) Förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om vissa aspekter på avtal om försäljning av varor på nätet och annan distansförsäljning av varor.

2.2 Kommissionen är medveten om att de viktigaste aspekterna av dessa två förslag från en systematisk synvinkel är nära kopplade till direktivet om försäljning av konsumentvaror ([3]), och har betonat att de är ”så enhetliga som möjligt”. Ändå har man förklarat att man hade beslutat att ”anta två olika rättsakter” eftersom ”digitalt innehåll har särdrag som kräver andra bestämmelser än varor”. Dessutom kommer ”den snabba tekniska och kommersiella utvecklingen när det gäller digitalt innehåll att kräva en översyn av tillämpningen av detta direktiv” och det finns också ett behov av att motivera varför det är bättre ”om de finns i en enda rättsakt, nämligen direktivet om tillhandahållande av digitalt innehåll”.

2.3 Med dessa två förslag avser kommissionen att uppnå följande fem mål:

a) Minskade kostnader på grund av skillnader i avtalsrätt.

b) Rättslig förutsebarhet för företag.

c) Bättre möjligheter för konsumenterna att dra nytta av gränsöverskridande handel i EU.

d) Minskad skada för konsumenterna vid felaktigt digitalt innehåll.

([1]) EESK:s yttrande: EUT C 71, 24.2.2016, s. 65.
([2]) COM(2014) 910 final.
([3]) EGT L 171, 7.7.1999, s. 12.

e) Balans mellan konsumenters och företags intressen, och en enklare vardag.

2.4 Kommissionen anser att ”riktad” harmonisering är den lämpligaste metoden i båda fallen. De regler som gäller för avtal om tillhandahållande av digitalt innehåll och inköp och försäljning av varor på nätet kommer att harmoniseras fullständigt, liksom de tvingande rättigheterna och skyldigheterna för parter i avtal om tillhandahållande av digitalt innehåll och inköp och försäljning av andra varor på nätet. Detta omfattar nästan alla bestämmelser i direktivet, med undantag för reglerna om avtals utformning, giltighet eller verkningar, inbegripet konsekvenserna av hävning av ett avtal (artikel 1.4 i förslaget till direktiv om distansförsäljning), och vissa aspekter av dess genomförande.

2.5 Kommissionen begränsar uttryckligen tillämpningsområdet till de rättsliga avtalsvillkor som gäller i förhållandet mellan företag och konsumenter eftersom det, som noterats i konsekvensbedömningen (s. 23), inte finns några belägg för att skillnaderna i avtalsrätten hindrar företag inom EU från att göra inköp på nätet från andra medlemsstater. Kommissionen erkänner att små och medelstora företag, som den svagare parten med lägre förhandlingsstyrka, också möter svårigheter i samband med avtalsrättigheter, särskilt när det gäller användningen av digitalt innehåll. Kommissionen har dock, särskilt med beaktande av de ståndpunkter som uttryckts av intressenter och av medlemsstaterna, beslutat att undersöka denna fråga i samband med andra initiativ som har tillkännagivits inom ramen för strategin för den digitala inre marknaden.

2.6 Beträffande det valda rättsliga instrumentet motiverar kommissionen sitt val av ett direktiv i stället för en förordning med att den är övertygad om att direktiven utgör lämpligare instrument eftersom de ger medlemsstaterna frihet att bestämma hur de ska införliva dem i den nationella lagstiftningen. Enligt kommissionens uppfattning kommer detta val, förenat med en fullständig och riktad harmonisering med tvingande konsumenträttigheter, att skapa en lämplig balans mellan en hög nivå på konsumentskyddet i EU och avsevärt fler möjligheter för företag.

2.7 De ekonomiska motiv som kommissionen anger för de aktuella direktiven bygger på vissa antaganden, i synnerhet följande:

a) Den europeiska e-handelsmarknaden har fortfarande en stor outnyttjad tillväxtpotential.

b) Skapandet av en digital inre marknad kommer att generera ytterligare tillväxt i Europa.

c) Företag i EU kommer att kunna öka sin konkurrenskraft genom att lättare sälja till en större marknad än den som utgörs av de nationella marknaderna.

d) Om konsumenträttigheterna är enhetliga och skyddsnivån är hög kommer konsumenternas förtroende vid köp utomlands att öka.

e) Om de hinder som är förknippade med avtalsrätten avlägsnas skulle antalet företag som bedriver gränsöverskridande försäljning på nätet öka med cirka 122 000. Den gränsöverskridande handeln inom EU skulle kunna öka med cirka 1 miljard euro. Den ökade konkurrensen inom detaljhandeln på nätet skulle leda till minskning av detaljhandelspriserna i samtliga medlemsstater med i genomsnitt - 0,25 % i EU, vilket direkt skulle öka hushållens konsumtion i EU med närmare 18 miljarder euro.

f) Dessutom skulle ett bredare utbud av produkter och tjänster återspeglas i ökad välfärd för konsumenterna. Antalet nya konsumenter som skulle börja göra gränsöverskridande inköp på nätet beräknas uppgå till mellan 7,8 och 13 miljoner. EU:s totala reala BNP beräknas öka med cirka 4 miljarder euro per år.

2.8 För att dessa förväntade resultat ska uppnås är dock de båda aktuella direktiven inte tillräckliga – de är en del av ett större åtgärdspaket som kommissionen lyfter fram, i synnerhet:

a) Förslaget till förordning om gränsöverskridande portabilitet för innehållstjänster online.

b) Utveckling av välfungerande gränsöverskridande pakettjänster.

c) Avskaffande av geografisk begränsning av åtkomstmöjligheterna.

d) Införandet av en onlineplattform för tvistlösning ([4]).

2.9 Slutligen understryker kommissionen vikten av att ”agera nu”, innan det är för sent, eftersom eventuella förseningar när det gäller digitalt innehåll medför en risk för att det uppstår nationella bestämmelser som ger upphov till en splittring av den inre marknaden och hindrar konsumenters och leverantörers deltagande i gränsöverskridande transaktioner.

3. **Allmänna kommentarer**

3.1 De ekonomiska och psykologiska grunder som förklarar kopplingen mellan de föreslagna lagstiftningsåtgärderna och den elektroniska handelns ökade volym och oundvikliga återverkningar på tillväxten på europeisk nivå, ska enligt uppgift återfinnas i konsekvensbedömningen i följedokumentet. En detaljerad analys av detta dokument ger emellertid inga tydliga och säkra belägg för att de uppgifter man utgår från eller de resultat man kommer fram till i dokumentet är helt tillförlitliga, att andra faktorer inte påverkar dem och att andra alternativ inte skulle ge bättre resultat.

3.1.1 Även om de statistiska uppgifter man utgår från är korrekta – nämligen att 62 % (s. 10) av de europeiska handlarna, motsvarande över 122 000 företag, och över 13,5 % (s. 13) av konsumenterna, som representerar ytterligare 8–13 miljoner konsumenter, vilket ökar det totala antalet till 70 miljoner, skulle börja göra gränsöverskridande affärstransaktioner via internet om de påstådda hinder och merkostnader som är ett direkt resultat av det nu gällande rättssystemet skulle avskaffas – innebär detta inte att det är möjligt att med säkerhet avgöra hur mycket omsättningen skulle behöva öka för att ge upphov till den påföljande beräknade ökningen av EU:s BNP med 0,03 %, vilket motsvarar cirka 4 000 miljarder euro, med dess nödvändiga och exklusiva konsekvenser. Däremot är det säkert att varje företag skulle behöva betala i genomsnitt 7 000 euro för att anpassa sina avtalsinstrument till det nya systemet.

3.1.2 Inte heller ger studien några vederbörligen kvantifierade bevis för att andra faktorer inte kommer att fortsätta ha en avgörande inverkan på valet att delta i handel på nätet på en gränsöverskridande nivå, möjligen mer än det nuvarande rättssystemet (beskrivet på sidorna 7 och följande, och 18 och följande i konsekvensanalysen). Dessa faktorer inkluderar den språkliga frågan eller skattesystemen, höghastighetsinternettjänsters kvalitet, kostnader och tillgänglighet, risken för bedrägeri, juridiska kostnader, säkra betalningsmetoder, attestering av identitet och lämplighet av säljare eller brist på förtroende för rättsliga eller utomrättsliga konfliktlösningsprocesser.

3.1.2.1 Särskilt relevanta i detta sammanhang, vilket påpekas i alla studier som beställts av kommissionen, är det försenade införlivandet och problemen med tillämpningen och den otillräckliga funktionsdugligheten när det gäller vissa system för alternativ tvistlösning som skapats genom direktiv 2013/11/EU ([5]), av skäl som ofta är kopplade till bristen på ekonomiska medel i vissa medlemsstater, och i ännu högre grad den uppenbart otillräckliga funktionsdugligheten i det system för tvistlösning online vid konsumenttvister som infördes genom förordning (EU) nr 524/2013 ([6]), som trädde i kraft den 15 februari 2016 och har visat sig ytterst viktigt för den digitala inre marknadens funktionssätt.

3.1.3 När det gäller perfekt konkurrens har den relativa betydelsen av utbudets och efterfrågans elasticitet vid beräkningen av marknadsmättnad inte heller förklarats tydligt. Även om det är en rent teoretisk hypotes är detta en viktig faktor för modellens trovärdighet, för att inte tala om externa makroekonomiska politiska faktorer som på ett betydande sätt avgör konsumenternas köpbeslut, såsom följderna av åtstramningspolitik i jämförelse med tillväxtpolitik baserad på konsumtion och keynesiansk investering.

([4]) EUT L 165, 18.6.2013, s. 1.
([5]) EUT L 165 18.6.2013.
([6]) Se fotnot 5.

3.1.4 Avslutningsvis framhåller man i den bedömning som gjorts av kommissionen den föreslagna modellen, och tar inte vederbörlig hänsyn till de ekonomiska konsekvenserna av de andra fyra tillgängliga modellerna (konsekvensanalys, s. 23 och följande), som också skulle bidra till att undanröja just dessa hinder för att möjliggöra en jämförande analys, särskilt alternativ 5 – ett frivilligt europeiskt standardavtal i kombination med förtroendemärkning på EU-nivå (s. 25). trots att detta är ett enkelt och billigt alternativ med låga förvaltningskostnader (s. 38 och följande). Med andra ord är detta det alternativ som bäst skulle motsvara principerna i ”Bättre lagstiftning” ([7])-paketet och i Refit ([8]), och det fick stöd under de förberedande samråden.

3.2 Valet av direktiv om maximal harmonisering är inte heller vederbörligen motiverat. Kommittén har framhållit att den generellt sett ställer sig mer positiv till antagandet av så detaljerade förordningar som omständigheterna kräver när det gäller att harmonisera frågor som i grund och botten är kopplade till den inre marknadens funktion. Den har emellertid också påpekat att den, när det gäller frågor som särskilt rör konsumenträttigheter, föredrar minimidirektiv i enlighet med vad som anges i EUF-fördraget (artikel 169.4).

3.2.1 Kommittén har dock upprepade gånger påpekat att den är emot den dominerande trenden inom kommissionen under de senaste åren, som innebär att man antar maximiharmoniseringsdirektiv som ger en låg skyddsnivå och knappt tillmötesgår aktörernas intressen ([9]).

3.2.2 I det aktuella fallet finns det en hel rad frågor som inte behandlas i direktiven och som måste harmoniseras. Dessa inkluderar minderårigas rättsförmåga att ingå avtal i den digitala miljön (i den senaste versionen av dataskyddsdirektivet anges en ålder på mellan 13 och 16 år), definitionen av kategorier av specifika oskäliga villkor för online-avtal, vilka inte förutsetts i direktiv 93/13/EEG ([10]), den senaste tidens tendens att ha en ”betala nu”-knapp på vissa sociala mediers sidor utan koppling till någon ansvarig plattforms webbplats, och införandet av en standardklausul om samreglering.

3.3 Valet av två direktiv i stället för ett enda anses också vara omotiverat eftersom det innebär en onödig fördubbling av bestämmelser, en större ansträngning vid införlivandet för att detta ska vara förenligt med de interna riktlinjerna i varje medlemsstat, och en större ansträngning när det gäller tolkningen av texterna. Detta skulle vara helt onödigt om texten i direktivet om försäljning av materiella tillgångar på nätet togs som utgångspunkt, och de utmärkande dragen av försäljning av immateriella tillgångar ingick som undantag från grundarrangemanget, eftersom distinktionen mellan materiella varor och digitalt innehåll knappt är märkbar, särskilt när de är sammankopplade.

3.4 Enligt kommissionen grundades valet av instrument på följande: 189 svar som samlats in inom ramen för ett samråd som omfattade alla kategorier av intressenter i hela EU; ett samråd med en grupp bestående av 22 organisationer som företrädde ett brett spektrum av intressen och som sammanträdde sju gånger; seminarier med medlemsstaterna och möten med de nationella myndigheter som tillämpar lagen vid sammanträdet med samarbetskommittén för konsumentskydd samt med de nationella myndigheter som ansvarar för konsumentpolitik vid sammanträdet för konsumentpolitiknätverket (maj 2015), som senare ifrågasatte detta urvals giltighet med tanke på dess begränsade omfattning ([11]).

3.4.1 Icke desto mindre finns, enligt de kända och offentliggjorda resultaten ([12]), ingen tydlig majoritet som stöder det alternativ som valts. Konsumentorganisationerna är tydligt emot alla former av tillämpning av säljarlagen, medan en majoritet av branschorganisationerna och vissa akademiker stöder detta alternativ. De flesta medlemsstaterna ifrågasätter å sin sida behovet av ny lagstiftning om frågor rörande distansköp (som redan omfattar försäljning på nätet) och i synnerhet de två direktivens lämplighet med hänsyn till svårigheten att få fram precisa och tydligt definierade riktlinjer. Vid en första anblick skulle en objektiv analys av svaren på samråden innebära att alternativ 5 har aktörernas och konsumenternas generella samtycke – givetvis beroende på innehållet i de standardavtalsregler som avtalas med branschen och på graden av EU-företagens användning av och tilltro till förtroendemärkning – främst på grund av att denna medför minst kostnader för aktörerna.

([7]) EESK:s yttrande: EUT C 13, 15.1.2016, s. 192.
([8]) EESK:s yttrande: EUT C 230, 14.7.2015, s. 66.
([9]) Se EESK:s yttranden: EUT C 108, 30.4.2004, s. 81; EUT C 317, 23.12.2009, s. 54; och EUT C 181, 21.6.2012, s. 75.
([10]) Rådets direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskäliga villkor i konsumentavtal, senare ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/83/EU av den 25 oktober 2011.
([11]) EESK:s yttrande: EUT C 383, 17.11.2015, s. 57.
([12]) http://ec.europa.eu/justice/newsroom/contract/opinion/

3.5 Slutligen är det viktigt att komma ihåg att EESK redan har haft möjlighet att uttömmande kommentera konsumenträttigheter i digitala miljöer i flera av sina yttranden. Kommittén har fastställt en grundläggande inriktning som innebär att de rättigheter som erkänns i den ”fysiska” världen offline (kontrakt som tecknas personligen) måste vara förenliga med onlinevärlden, oaktat specifika särdrag eller metoder som är lämpliga för transaktioner avseende digitalt (immateriellt) innehåll, men som alltid syftar till att stärka konsumenträttigheterna, inte reducera eller undergräva dem. Med förslaget om försäljning av materiell lös egendom på nätet har kommissionen inrättat två system och lägger därmed grunden för olika behandling av försäljning av varor online och offline, vilket är oacceptabelt.

4. **Särskilda kommentarer**

4.1 Föregående kommentarer till trots instämmer EESK fullt ut i att det är nödvändigt och lägligt att reglera vissa av de frågor som presenteras i de förslag till direktiv som diskuteras här, i synnerhet online-försäljning av digitalt innehåll. Beträffande försäljning av materiell lös egendom på nätet rekommenderar EESK att åtgärder antas på lämpligt sätt inom ramen för Refit-processen. Eftersom utrymmet givetvis är begränsat avser kommentarerna nedan om texterna i vart och ett av förslagen endast de punkter där det råder oenighet med de föreslagna artiklarna.

4.2 **Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om vissa aspekter på avtal om försäljning av varor på nätet och annan distansförsäljning av varor (COM(2015) 635 final – 2015/0288 (COD))**

4.2.1 När det gäller den rättsliga grunden anser konsumentföreträdarna och en majoritet av EESK-ledamöterna, i linje med EESK:s tidigare yttranden, att denna bör vara artikel 169.2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt eftersom den grundläggande frågan är hur konsumenträttigheter ska definieras, skyddas och försvaras, och inte bara hur den inre marknaden ska genomföras. Några EESK-ledamöter, i synnerhet de som företräder näringslivet, sätter genomförandet av den inre marknaden i centrum och ger kommissionen sitt stöd.

4.2.2 Eftersom ett direktiv har valts anser EESK att det bör inriktas på minimiharmonisering, i likhet med det nuvarande direktivet om försäljning och garantier (direktiv 1999/44/EG), eftersom det valda alternativet leder till ökad ”splittring”, mindre rättssäkerhet och två skyddsklasser, medan de ”förbättringar” som nu införs även bör vara tillämpliga på försäljning i den ”fysiska världen”.

4.2.3 På grund av lagstiftningens komplexitet på området konsumentskydd samspelar förslaget med en rad andra bestämmelser, och kompletterar dessa ([13]), men det kräver onödiga ansträngningar och är svårt att tolka, vilket är raka motsatsen till de vettiga bestämmelserna i paketet ”Bättre lagstiftning”. Det gör det även svårare att införliva det när det gäller att säkerställa kompatibiliteten med de befintliga nationella regler vilka införlivat och kompletterat dessa gemenskapsregler och som skiljer sig åt mellan medlemsstaterna.

4.2.4 Av denna anledning skulle EESK föredra om de regler som presenteras i detta förslag till direktiv beaktades vid översynen av direktiv 1999/44/EG inom ramen för Refit-programmet.

4.2.5 Ett antal specifika ändringar av vissa av föreskrifterna i förslaget presenteras nedan:

4.2.5.1 ***Artikel 1 – Syfte***

Kontraktering av vissa online- eller distanstjänster bör inte exkluderas från direktivets tillämpningsområde, till exempel leasing av varor.

4.2.5.2 ***Artikel 2 – Definitioner***

1. Begreppet garanti bör även omfatta andra former av kompensation, annars kommer de inte att anses vara omfattade av bestämmelserna i artikel 15.

([13]) Direktiv 2011/83/EU (EUT L 304, 22.11.2011, s. 64); direktiv 2009/125/EG (EUT L 285, 31.10.2009, s. 10); direktiv 2010/30/EU av den 19 maj 2010 (EUT L 153, 18.6.2010, s. 1).

2. Begreppet materiell lös egendom definieras inte tydligt, vilket ger upphov till olika tolkningar i medlemsstaterna.

3. Man utesluter inte andra typer av produkter med specifik lagstiftning, såsom läkemedelsprodukter eller medicintekniska produkter, som utesluts från andra konsumentskyddsbestämmelsers tillämpningsområde.

4. Det är inte fastställt huruvida onlineplattformar kan anses vara ”säljare”.

5. Det finns heller ingen definition av begreppet producent som kan användas när denne hålls direkt ansvarig gentemot konsumenten inom ramen för bestämmelserna i artikel 16.

4.2.5.3 ***Artikel 3 – Harmoniseringsnivå***

Harmoniseringsnivån bör vara minimal, med allt vad detta innebär för systemet.

4.2.5.4 ***Artiklarna 4 och 5 – Överensstämmelse med avtalet***

1. Kriteriet ”livslängd” bör inkluderas ([14]) och utgöra villkor för garantins giltighetsperiod.

2. Definitionen av överensstämmelsekraven bör formuleras nekande, så att det uttryckligen framgår att det inte åligger konsumenten att bevisa att varorna inte uppfyller kontraktet och att bevisbördan faller på säljaren.

3. Undantagen till artikeln är formulerade på ett sätt som skapar ett allmänt undantag från säljarens ansvar, som inte kan verkställas gentemot konsumenten utan att regressrätten åsidosätts (såsom i fallet med VW).

4.2.5.5 ***Artikel 7 – Tredje parts rättigheter***

Följande ska tilläggas i slutet: ”… såvida ej annat uttryckligen kommits överens om mellan parterna och tydligt angetts i avtalsvillkoren”.

4.2.5.6 ***Artikel 8 – Relevant tidpunkt för fastställande av överensstämmelse med avtalet***

1. Följande ska tilläggas i slutet av punkt 2: ”förutom i situationer där installationens särskilda svårighet kräver längre tid, som man kommit överens om med säljaren”.

2. De rättigheter som i detta förslag tilldelas säljaren bör överföras på en eventuell innehavare i god tro.

4.2.5.7 ***Artikel 9 – Konsumentens rätt till avhjälpande åtgärder vid bristande överensstämmelse med avtalet***

1. Föreskriften exkluderar som inledande alternativ möjligheten att återsända varorna omedelbart och få återbetalning, vilket strider mot konsumenträttigheterna i åtskilliga medlemsstater, med väsentliga variationer (Grekland, Portugal, Irland, Förenade kungariket, Danmark, Litauen).

2. Begreppet ”skälig tid” är subjektivt och kan ge upphov till skillnader i införlivandet på detta viktiga område, och är oförenligt med innebörden i begreppet maximal harmonisering. Till exempel kan nämnas att i länder som Bulgarien, Frankrike, Portugal och Luxemburg är perioden 30 dagar. I Ungern, Rumänien, Grekland och Estland är den 15 dagar. Föreskriften bör fastställa en period som motsvarar den maximala perioden som tillämpas i vissa EU-länder – 15 dagar.

3. Uttrycket ”omöjligt” i punkt 3 a bör ersättas med ”tekniskt omöjligt”.

([14]) Se EESK s yttrande, EUT C 67, 6.3.2014, s. 23.

4. På samma sätt är begreppet ”väsentlig olägenhet” också subjektivt, och bör strykas eller ersättas med den formulering som används i österrikisk lag – ”minsta möjliga olägenhet” – och åtföljas av möjligheten att liknande varor omedelbart ställs till konsumentens förfogande som en tillfällig ersättning till dess att reparationen är slutförd.

5. Kommissionens förslag beaktar inte det krav som redan finns i många nationella lagar (Frankrike, Malta, Grekland, Rumänien, Portugal och Slovenien), vilket hänvisar till producenters skyldighet att hålla – eller i rimlig tid tillhandahålla försäljarna – ett lämpligt lager reservdelar under varornas förväntade livslängd. Denna fråga är kopplad till den utbytta delens planerade föråldring och garantiperiod.

6. Kommissionen bör införa ett krav på att försäljaren måste tillhandahålla en tillfällig ersättningsvara.

4.2.5.8 ***Artikel 10 – Utbyte av varor***

1. Kommissionen lämnar inte utrymme för ett tillfälligt upphävande av den rättsliga garantiperioden under reparations- eller utbytesperioden, vilket man gör i de flesta nationella lagstiftningarna. Samma sak gäller för perioden för eventuell medling, eventuellt skiljedomsförfarande eller eventuella prövningar i domstol.

2. Vid utbyte ska de utbytta varorna omfattas av en ny, identisk garantiperiod, räknad från tidpunkten för leverans.

4.2.5.9 ***Artikel 11 – Konsumentens val mellan reparation och utbyte***

1. Begreppet ”väsentlig” bör strykas av ovan nämnda anledningar.

2. Vad gäller ”återkommande” defekter bör konsumenten automatiskt ha rätt att häva avtalet.

4.2.5.10 ***Artikel 13 – Konsumentens rätt att häva avtalet***

1. Man kan i högsta grad ifrågasätta kravet att konsumenten ska vara skyldig att betala för användning, försämring eller förstörelse av varorna om kontraktet hävs.

2. Faktum är att domstolen redan har påpekat att konsumenten, om rätten till utbyte utnyttjas, inte kan tvingas betala ersättning för användningen av den felaktiga varan (Quelle-målet ([15])).

3. Det är oklart vilket värde som bör återbetalas när förvärvet gjorts till ett totalpris för olika varor utan åtskillnad.

4.2.5.11 ***Artikel 14 – Tidfrister***

Perioden bör beakta de garantiperioder som redan finns i olika medlemsstater (Finland, Nederländerna, Sverige och Storbritannien) och som beaktar produktens livslängd och planerade föråldring.

4.2.5.12 ***Artikel 15 – Köpgarantier***

1. Ett nytt led d bör tilläggas till punkt 1: övriga garantier som erbjuds av säljaren på uppdrag av tredje part som tillhandahåller garantier (utrustningsförsäkring, märkesgarantier etc.).

2. Information om möjligheten att överföra köpgarantin till tredje part bör också inkluderas.

4.2.5.13 ***Artikel 16 – Regressrätt***

1. Utebliven harmonisering av denna aspekt utgör en viktig källa till avvikelser vid tillämpningen av direktivet, med negativa konsekvenser för handeln.

2. Regeln bör sörja för tillverkarens direkta och solidariska ansvar gentemot konsumenten i fall där konsumenten väljer att reparera eller byta ut varan.

([15]) Mål C-404/06 – Domstolens dom av den 17 april 2008 (första avdelningen) http://eur-lex.europa.eu/legal-content/SV/TXT/?qid=1461850459727&uri=CELEX:62006CC0404

3. Man bör också föreskriva att tillverkaren, i händelse av säljarens regress mot tillverkaren, har rätt till hela beloppet av de uppkomna utgifterna.

4. Precis som i föregående punkter bör de onlineplattformar där konsumenten har förvärvat varorna åläggas ett solidariskt ansvar.

4.2.5.14 ***Artikel 17 – Efterlevnadsåtgärder***

Utebliven harmonisering av inspektions- och tillsynsaspekter vid tillämpningen av direktivet är ett av de huvudsakliga hindren för effektivt skydd av konsumenter och sund konkurrens.

4.3 Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om vissa aspekter på avtal om tillhandahållande av digitalt innehåll (COM(2015) 634 final – 2015/0287 (COD))

4.3.1 Som kommissionen själv konstaterar är grunderna för förslaget, insamlingen av sakkunnigutlåtanden och konsekvensbedömningen, tillämpliga när det gäller båda förslagen, eftersom de är utformade som ett paket med gemensamma mål. Därför kommer EESK att avstå från att upprepa frågor av allmän karaktär som är gemensamma för båda förslagen, och kommer att begränsa kommentarerna till specifika aspekter. Det är dock viktigt att i detta sammanhang notera att förslaget generellt sett får EESK:s principiella stöd, i synnerhet när det gäller följande aspekter:

a) Särskilt skydd av konsumenter vid förvärv online av immateriella varor med hänsyn till produkternas ökade komplexitet, bristen på insyn i förhandlingarna, högre risker avseende datasäkerhet, integritet och uppgiftsskydd, särskilda typer av otillbörliga metoder och oskäliga villkor, dolda kostnader, priser som skiljer sig åt beroende på plats och det faktum att de medel som används (internet, mobiltelefoner, sociala medier etc.) har en mer obeständig karaktär.

b) Det akuta behovet av att fastställa tydliga regler på ett område där uppenbarligen enbart en medlemsstat (Förenade kungariket) har särskilda regler för dylika avtal.

c) Lämpligheten i att sträva efter maximal harmonisering med en hög nivå av konsumentskydd, som är begränsad till avtal mellan företag och konsument, ett syfte som för övrigt bättre skulle kunna uppnås med hjälp av en förordning.

d) Behovet av en standardiserad rättslig definition av dylika avtal.

e) Behovet av övergripande tillnärmning av en hel rad åtgärder som anges i strategin för den digitala inre marknaden, inbegripet initiativen med anknytning till gränsöverskridande överföring av innehåll, plattformarnas roll, det fria uppgiftsflödet, det europeiska initiativet för datormoln, momskostnader samt åtgärder för att säkerställa innehållets överförbarhet och kompatibilitet, med beaktande av idrifttagandet av plattformen för tvistlösning online ([16]) och översynen av förordning (EG) nr 2006/2004 av den 27 oktober 2004 om samarbete mellan de nationella tillsynsmyndigheter som ansvarar för konsumentskyddslagstiftningen.

f) Behovet av att i synnerhet beakta skyddet av personer med avseende på behandling av personuppgifter, vilket regleras genom direktiv 1995/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter ([17]), och genom direktiv 2002/58/EG av den 12 juli 2002 om behandling av personuppgifter och integritetsskydd inom sektorn för elektronisk kommunikation ([18]). Dessa bestämmelser är fullt tillämpliga på tillhandahållandet av digitalt innehåll eftersom de medför konsekvenser i fråga om behandlingen av personuppgifter.

g) Översynen av lagstiftningspaketet rörande elektroniska kommunikationstjänster.

h) Behovet av att särskilt uppmärksamma molnbaserade datortjänster.

([16]) EUT L 165, 18.6.2013, s. 1.
([17]) EGT L 281, 23.11.1995, s. 31.
([18]) EGT L 201, 31.7.2002, s. 37.

4.3.2 Nedan presenteras ett antal specifika ändringar av några av föreskrifterna i förslaget, som innehåller 24 artiklar (och inte 20, såsom felaktigt är fallet i vissa versioner, punkt 5):

4.3.2.1 ***Artikel 1 – Syfte***

Att det helt klart rör sig om ”avtal om tillhandahållande av tjänster”, vilket tydligt framgår av definitionerna av ”digitalt innehåll” och ”tillhandahållande” i artikel 2.1 och 2.10 i detta förslag, förstärker det förslag som lagts fram avseende artikel 1 i det föregående förslaget till direktiv.

4.3.2.2 ***Artikel 2 – Definitioner***

Vi föreslår även i detta sammanhang att definitionen av konsument ska inbegripa egenföretagare.

4.3.2.3 ***Artikel 3 – Tillämpningsområde***

1. EESK skulle kunna samtycka till att betalningen görs i natura (mot ”annan motprestation än pengar”) förutsatt att detta koncept definieras precist vad gäller innehållet. Om personuppgifter eller andra uppgifter lämnas kommer det att vara nödvändigt att specificera vilka, samt på vilka villkor och under vilka omständigheter.

2. Det kommer även att vara nödvändigt att tydliggöra om vissa tjänster såsom betal-tv ingår, samt Google- och Facebook Messenger-tjänster, och huruvida vissa fysiska accessplattformar eller sakernas internet räknas som materiella eller immateriella tillgångar.

3. Det framgår inte tydligt huruvida undantaget i artikel 5 a inbegriper hälso- och sjukvård, hasardspeltjänster eller finansiella tjänster. Denna fråga behöver förtydligas ytterligare, annars riskerar den att skapa osäkerhet om rättsläget.

4. Det är oklart huruvida detta även omfattar så kallade ”dolda betalningar”, dvs. tjänster som tillhandahålls kostnadsfritt men som under utförandet kan inbegripa andra, betalda tjänster.

5. Tillämpningsområdet för uppgifter vars behandling är nödvändig, i artikel 3.4, bör inte enbart omfatta utförandet utan även ”avtalets ingående”. Behandlingen av dessa uppgifter bör tillåtas i enlighet med bestämmelserna i lagstiftningen om personuppgifter.

6. Det är även grundläggande att klargöra skillnaden mellan produkter och tjänster som tillhandahålls online, och de som helt och hållet avser lösa saker, vilket är fallet med så kallade kroppsnära datorer eller med sakernas internet, där den största delen av processen sker på digital nivå även om det finns en lös sak som ligger till grund för processen.

7. Datacentralstjänster, i synnerhet tjänster som betecknas som molnbaserade datortjänster, bör identifieras klart och tydligt i föreliggande förslag, oavsett om de är kostnadsfria eller avgiftsbelagda, eftersom de ofta är förknippade med andra tjänster eller produkter som tillhandahålls till konsumenter och således löper risk att exkluderas från direktivets omfattning.

8. När det gäller detta instrument är det även nödvändigt att klargöra om kombinationen av tjänster för digitalt innehåll och kommunikationstjänster såsom *Facebook Messenger* eller *Google Hangout* inbegrips, eftersom dessa för närvarande inte regleras genom direktiv 2002/21/EG om elektroniska kommunikationstjänster. Den allmänna uppfattningen har varit att vissa av dessa tjänster bör anses vara elektroniska kommunikationstjänster, med utökat skydd för konsumenten.

9. På samma sätt finns ingen tydlig skillnad mellan situationer där syftet med de personuppgifter som erhållits endast är att utföra kontraktet eller att följa rättsliga krav. Av denna anledning föreslår EESK som en försiktighetsåtgärd att direktivet tillämpas på samtliga tjänster som kräver att personuppgifter lämnas, med undantag enbart för de tjänster där leverantören uttryckligen klargör att uppgifterna uteslutande är avsedda för utförandet av kontraktet eller att de behövs för att följa rättsliga krav.

10. När det gäller punkt 4 kommer det dessutom att vara nödvändigt att reda ut när syftet med insamlingen av personuppgifter är att utföra kontraktet eller att följa rättsliga krav eftersom det inom andra sektorer, såsom telekommunikationssektorn och energisektorn, är vanligt att personuppgifter, vars insamling är berättigad med hänsyn till utförandet av kontraktet, används i företagens egna reklamkampanjer. Detta gäller inte minst när det handlar om andra former av kompensation än pengar.

4.3.2.4 ***Artikel 4 – Harmoniseringsnivå***

EESK accepterar motiveringen av förslaget om maximal harmonisering, förutsatt att en högre nivå av konsumentskydd garanteras.

4.3.2.5 ***Artikel 5 – Tillhandahållande av det digitala innehållet***

Det är inte tydligt att den skyldighet som uttrycks i punkt 2 gällande ”omedelbart tillhandahållande” av innehållet är förenlig med direktiv 2011/83/EU, i vilket man för omedelbart tillhandahållande kräver konsumentens samtycke samtidigt som man föreskriver 14 dagars ångerrätt (artikel 16 m i direktivet). Det förefaller lämpligt att harmonisera bestämmelserna på detta område för att undanröja risken att de överlappar varandra, vilket vore till nackdel för företag och konsumenter.

4.3.2.6 ***Artikel 6 – Det digitala innehållets överensstämmelse med avtalet***

1. I punkt 1, stryk ”i förekommande fall”.

2. I punkt 1 b, efter ”för vilket konsumenten behöver det”, lägg till ”eller legitimt förväntar sig att använda det”.

3. I punkt 2 b, stryk ”i tillämpliga fall”.

4.3.2.7 ***Artikel 9 – Bevisbörda***

Stryk uttrycket ”i möjligaste mån” i punkt 3.

4.3.2.8 ***Artikel 11 – Avhjälpande åtgärder vid underlåtenhet att tillhandahålla digitalt innehåll***

Formuleringen i artikeln beaktar inte modellen med tillhandahållande av innehåll i tillfälliga paket, ett upplägg som innebär att bristen på åtkomst till en film är svår att kvantifiera proportionellt i förhållande till paketets totalpris. Möjligheten att tillhandahålla annat innehåll till samma pris (vilket föredras av användarna) beaktas inte heller.

4.3.2.9 ***Artikel 12 – Avhjälpande åtgärder vid bristande överensstämmelse med avtalet***

I punkt 2, ersätt uttrycket ”inom skälig tid från” med ”utan onödigt dröjsmål efter”.

4.3.2.10 ***Artikel 13 – Hävning av avtalet***

1. I punkt 2 b, ersätt ”Leverantören ska vidta alla åtgärder som kan förväntas för att avstå.” med ”Leverantören ska avstå.”.

2. Leden c, d och e beror på regleringen av upphovsrätten, som ännu inte är känd.

4.3.2.11 ***Artikel 16 – Rätt att säga upp långfristiga avtal***

Perioden ska enbart vara sex månader.

Det bör anges tydligt att detta är helt kostnadsfritt.

Bryssel den 27 april 2016.

Georges DASSIS
Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs ordförande

BILAGA

I. Följande punkt i facksektionens yttrande ändrades till förmån för det ändringsförslag som antogs, men mer än en fjärdedel av de avgivna rösterna stödde dess ursprungliga formulering (artikel 54.4 i arbetsordningen):

a) **Punkt 3.4.1**

Icke desto mindre finns, enligt de kända och offentliggjorda resultaten, ingen tydlig majoritet som stöder det alternativ som valts. Konsumentorganisationerna är tydligt emot alla former av tillämpning av säljarlagen, medan en majoritet av ~~vissa~~ branschorganisationer och vissa akademiker stöder detta alternativ. De flesta medlemsstaterna ifrågasätter å sin sida behovet av ny lagstiftning om frågor rörande distansköp (som redan omfattar försäljning på nätet) och i synnerhet de två direktivens lämplighet med hänsyn till svårigheten att få fram precisa och tydligt definierade riktlinjer. Vid en första anblick skulle en objektiv analys av svaren på områden innebära att alternativ 5 har aktörernas och konsumenternas generella samtycke – givetvis beroende på innehållet i de standardavtalsregler som avtalas med branschen och på graden av EU-företagens användning av och tilltro till förtroendemärkning – främst på grund av att denna medför minst kostnader för aktörerna.

Omröstningsresultat:

För: 115

Emot: 91

Nedlagda röster: 18

II. Följande kompromissförslag avslogs, men fick mer än en fjärdedel av de avgivna rösterna (artikel 54.4 i arbetsordningen):

b) **Punkt 4.2.1**

När det gäller den rättsliga grunden anser en majoritet av EESK-ledamöterna, inbegripet konsumentföreträdarna ~~och en majoritet av EESK-ledamöterna~~, i linje med EESK:s tidigare yttranden, att denna bör vara artikel 169.2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt eftersom den grundläggande frågan är hur konsumenträttigheter ska definieras, skyddas och försvaras, och inte bara hur den inre marknaden ska genomföras.~~Några~~ Näringslivsföreträdare inom EESK ~~-ledamöter, i synnerhet de som företräder näringslivet,~~ fokuserar mer på företagarnas behov av en uppsättning tydliga regler att följa ~~sätter genomförandet av den inre marknaden i centrum~~ och ger kommissionen sitt stöd ~~och fokuserar på företagarnas behov av tydliga regler som de kan följa~~.

Omröstningsresultat:

För: 110

Emot: 110

Nedlagda röster: 10

I artikel 56.6 i EESK:s arbetsordning anges att om en omröstning ger lika röstetal för och emot är sammanträdesordförandens röst utslagsgivande. I enlighet med denna regel beslutade ordföranden att avslå förslaget till kompromissändringsförslag.

c) **Punkt 4.2.2**

Eftersom ett direktiv har valts anser de flesta EESK-ledamöterna, inklusive konsumentföreträdarna, att det bör inriktas på minimiharmonisering, i likhet med det nuvarande direktivet om försäljning och garantier (direktiv 1999/44/EG), eftersom det valda alternativet leder till ökad "splittring", mindre rättssäkerhet och två skyddsklasser, medan de "förbättringar" som nu införs även bör vara tillämpliga på försäljning i den "fysiska världen". Näringslivsföreträdare inom EESK stöder dock förslaget om att tillämpa maximal harmonisering, då detta uppges främja klarheten vid tillämpningen av rättigheter på den inre marknaden.

Omröstningsresultat:

För: 102

Emot: 115

Nedlagda röster: 14

d) **Punkt 4.2.5.3**

Artikel 3 – Harmoniseringsnivå

En majoritet av EESK-ledamöterna, inklusivekonsumentföreträdarna, uppger att harmoniseringsnivån bör vara minimal, med allt vad detta innebär för systemet. Företrädare för näringslivet föredrar maximal harmonisering.

Omröstningsresultat:

För: 112

Emot: 114

Nedlagda röster: 12

e) **Punkt 4.2.5.4**

Artiklarna 4 och 5 – Överensstämmelse med avtalet

1. Kriteriet ”livslängd” bör inkluderas och utgöra villkor för garantins giltighetsperiod.

2. En majoritet av EESK-ledamöterna, inklusivekonsumentföreträdare, menar att definitionen av överensstämmelsekraven bör formuleras nekande, så att det uttryckligen framgår att det inte åligger konsumenten att bevisa att varorna inte uppfyller kontraktet och att bevisbördan faller på säljaren. Näringslivsföreträdare rekommenderar dock att definitionen av överensstämmelsekraven formuleras på ett allmänt sätt. Huvudkriteriet för fastställande av överensstämmelse bör enligt dem vara huruvida varorna anses stämma överens med vad som överenskommits (t.ex. i fråga om typ, mängd, kvalitet och andra egenskaper).

3. Undantagen till artikeln är formulerade på ett sätt som skapar ett allmänt undantag från säljarens ansvar, som inte kan verkställas gentemot konsumenten utan att regressrätten åsidosätts ~~(såsom i fallet med VW)~~.

Omröstningsresultat:

För: 99

Emot: 126

Nedlagda röster: 13

f) **Punkt 4.2.5.7**

Artikel 9 – Konsumentens rätt till avhjälpande åtgärder vid bristande överensstämmelse med avtalet

1. Konsumentföreträdare har noterat att föreskriften som inledande alternativ exkluderar möjligheten att återsända varorna omedelbart och få återbetalning, vilket strider mot konsumenträttigheterna i åtskilliga medlemsstater, med väsentliga variationer (Grekland, Portugal, Irland, Förenade kungariket, Danmark, Litauen). Näringslivsföreträdare instämmer – i linje med principen om maximal harmonisering – i att detta alternativ inte har tillhandahållits.

2. Konsumentföreträdare anser att begreppet ”skälig tid” är subjektivt och kan ge upphov till skillnader i införlivandet på detta viktiga område, och är oförenligt med innebörden i begreppet maximal harmonisering. Till exempel kan nämnas att i länder som Bulgarien, Frankrike, Portugal och Luxemburg är perioden 30 dagar. I Ungern, Rumänien, Grekland och Estland är den 15 dagar. Föreskriften bör fastställa en period som motsvarar den maximala perioden som tillämpas i vissa EU-länder – 15 dagar. Näringslivsföreträdare anser att begreppet ”skälig tid” är en objektiv rättslig formulering som samtidigt ger utrymme för tillämpning i olika situationer.

3. Uttrycket ”omöjligt” i punkt 3 a bör ersättas med ”tekniskt omöjligt”.

4. Konsumentföreträdare anser på samma sätt att begreppet ”väsentlig olägenhet” också är subjektivt, och bör strykas eller ersättas med den formulering som används i österrikisk lag – ”minsta möjliga olägenhet” – och åtföljas av möjligheten att liknande varor omedelbart ställs till konsumentens förfogande som en tillfällig ersättning till dess att reparationen är slutförd. Näringslivsföreträdare hänvisar till att denna välkända rättsliga formulering ger utrymme för tillämpning i olika situationer.

5. Kommissionens förslag beaktar inte det krav som redan finns i många nationella lagar (Frankrike, Malta, Grekland, Rumänien, Portugal och Slovenien), vilket hänvisar till producenters skyldighet att hålla – eller i rimlig tid tillhandahålla försäljarna – ett lämpligt lager reservdelar under varornas förväntade livslängd. Denna fråga är kopplad till den utbytta delens planerade föråldring och garantiperiod.”

~~6. Kommissionen bör införa ett krav på att försäljaren måste tillhandahålla en tillfällig ersättningsvara.~~

Omröstningsresultat:

För: 100

Emot: 135

Nedlagda röster: 2

g) **Punkt 4.2.5.10**

Artikel 13 – Konsumentens rätt att häva avtalet

~~1. Företrädare för näringslivet anser att bestämmelsen i direktiv 1999/44, art. 3.6, bör läggas till, nämligen att konsumenten inte har rätt att häva avtalet om bristen på avtalsenlighet är ringa.~~

1. Man kan i högsta grad ifrågasätta kravet att konsumenten ska vara skyldig att betala för användning, försämring eller förstörelse av varorna om kontraktet hävs.

2. Faktum är att domstolen redan har påpekat att konsumenten, om rätten till utbyte utnyttjas, inte kan tvingas betala ersättning för användningen av den felaktiga varan (Quelle-målet).

3. Det är oklart vilket värde som bör återbetalas när förvärvet gjorts till ett totalpris för olika varor utan åtskillnad.

4. Företrädare för näringslivet anser att bestämmelsen i direktiv 1999/44/EG, art. 3.6, bör läggas till, nämligen att konsumenten inte har rätt att häva avtalet om bristen på avtalsenlighet är ringa.

Omröstningsresultat:

För: 110

Emot: 118

Nedlagda röster: 18

h) **Punkt 4.2.5.10**

Artikel 13 – Konsumentens rätt att häva avtalet

1. En majoritet av EESK-ledamöterna, inklusive konsumentföreträdarna, anser att man i högsta grad kan ifrågasätta kravet att konsumenten ska vara skyldig att betala för användning, försämring eller förstörelse av varorna om kontraktet hävs. Företrädare för näringslivet stöder emellertid denna bestämmelse.

2. Faktum är att domstolen redan har påpekat att konsumenten, om rätten till utbyte utnyttjas, inte kan tvingas betala ersättning för användningen av den felaktiga varan (Quelle-målet).

3. Det är oklart vilket värde som bör återbetalas när förvärvet gjorts till ett totalpris för olika varor utan åtskillnad.

Omröstningsresultat:

För: 101

Emot: 132

Nedlagda röster: 10

i) **Punkt 1.3 och 1.4**

1.3 När det gäller de aspekter som tas upp håller en majoritet av EESK-ledamöterna, inklusive konsumentföreträdarna, emellertid inte med om den rättsliga grund som åberopas av kommissionen, och åberopar i stället artikel 169 i EUF-fördraget. De åtgärder som antas ska i princip baseras på direktiven om minimiharmonisering, i enlighet med punkt 2 a och punkt 4 i ovannämnda artikel, som generellt sett har godkänts av EU:s lagstiftare.

1.4 ~~De åtgärder som antas ska i princip baseras på direktiven om minimiharmonisering, i enlighet med punkt 2 a och punkt 4 i ovannämnda artikel, som generellt sett har godkänts av EU:s lagstiftare.~~ Företrädare för näringslivet stöder dock den rättsliga grund som kommissionen anger, eftersom frågor som rör den inre marknaden står på spel och företagen behöver en uppsättning tydliga regler att följa.

Omröstningsresultat:

För: 111

Emot: 123

Nedlagda röster: 12